

“Jezus ontmoeten, in brood en wijn. Ze zou het vandaag nog willen. Gewoon op de rafelige bankstelkussens in haar kamer, of op de stoep van het binnenplaatsje. Ze zou het onkruid weghalen, Hem de beste tuinstoel geven. Misschien zou ze een lied voor Hem zingen, of Hem na brood en wijn een mandarijn aanbieden.”

Uit *Een hemel zonder schroeven* van **Marieke van Meijeren**

Top 5 Thriller

- 1 **Zondagochtend breekt aan**
Nicci French
- 2 **Het paradijs**
Suzanne Vermeer
- 3 **In het water**
Paula Hawkins
- 4 **Lieve mama**
Esther Verhoef
- 5 **Het motief**
David Baldacci

Bron: CPNB Bestseller 60

Top 5 Jeugd

- 1 **De waanzinnige boomhut van 78 verdiepingen**
Andy Griffiths en Terry Denton
- 2 **Bobbi. De allerliefste mama**
Monica Maas
- 3 **Harry Potter en het vervloekte kind**
J.K. Rowling, John Tiffany en Jack Thorne
- 4 **Thirteen reasons why**
Jay Asher
- 5 **De Gorgels**
Jochem Myjer

Aards en hemels tegelijk

Een hemel zonder schroeven is een verrassende titel en past perfect bij de roman van Marieke van Meijeren. Eenzaamheid, rouw en verwarring komen hier aan bod, maar de toon van de vertelling heeft iets lichtvoetigs, mikt op iets hemels.

▲ Tjerk de Reus ● Jonneke Oskam

Romans kunnen de indruk wekken sterk te leunen op de persoonlijke belevenissen van de schrijver. Dit geldt ook voor *Een hemel zonder schroeven*, de tweede roman van Marieke van Meijeren. Haar hoofdpersoon heet Maria, die net als Van Meijeren zelf geboren is in 1983. Op de achterflap van de roman valt te lezen dat de auteur enige tijd in Afrika doorbracht en na haar terugkeer in een 'ernstige depressie' geraakte. Dit overkwam ook Maria uit de roman. En er zijn nog wel meer elementen in dit boek die een autobiografische achtergrond hebben, zoals een avondmaalsviering in een 'zware' kerk, waarover Van Meijeren in een interview uitvoerig heeft verteld: dit gaat terug op een ingrijpende religieuze ervaring van haarzelf.

Sommige lezers zullen zich afvragen: waarom moet ik bij het lezen van een roman, dus een fictief boek, gaan denken aan de auteur? Het 'etalerende' karakter van schrijver en boek kunnen je ook irriteren. Andere lezers zullen dit juist een pluspunt van de roman vinden: mooi persoonlijk! En zij hebben ook wel een punt, want het autobiografische karakter van deze roman maakt duidelijk dat de

auteur hier, in de vorm van een fictief verhaal, nadenkt over haar eigen levenseinde. Dat is een persoonlijk waagstuk, althans, het is niet erg gebruikelijk om je gedachten hierover aan het papier toe te vertrouwen en publiek te maken. Het gaat daarbij niet alleen om de dood, maar ook om het verliezen van houvast en grip op de levensomstandigheden. Toch zullen beide typen lezers al snel ontdekken dat dit verhaal zijn geloofwaardigheid niet ontleent aan een persoonlijk relaas van de schrijver in een interview, maar aan taal en stijl, aan de gekozen beelden, aan de vertoende creativiteit. Van Meijeren slaagt erin inzicht te creëren in het brein van een hoogbejaarde dame en neemt haar lezers mee in een nieuwe ervaringswereld, die aards en hemels tegelijk is.

Bejaard

De roman schetst twee episodes uit het leven van Maria. De hoofdlijn betreft haar laatste levensfase, zij is tweeëntachtig; we leven dan in 2065. Dit toekomstige tijdstip heeft niets te betekenen als je denkt aan klimaatopwarming, geopolitieke narigheid of een mogelijk 'eindtijd'-scenario. Het gaat hier puur om het feit dat Maria nu bejaard is, haar

Roman
.....
Een hemel zonder schroeven
.....
Marieke van Meijeren
.....
Mozaïek
€ 17,99
.....

man moet begraven en het stuur over haar leven verliest. In de andere verhaallijn wordt geschetst wie Maria is als, pakweg, dertigjarige. Zij heeft dan de Afrikajaren achter de rug, heeft een kind en raakt in een depressie. Vanaf de eerste bladzijde staat de begrafenis van Aron op de voorgrond, hij was de echtgenoot van Maria. Ze verliest hem op een moment dat ze zelf aan het kwakkelen is; haar zicht neemt af en ze heeft minder controle over haar lichaam. De begrafenis is geen standaardbegrafenis, net zoals je bij het innerlijke rouwproces van Maria niet het idee krijgt dat je wel zo'n beetje wist hoe dit verloopt. Dat pleit voor de het eigen karakter van deze roman, die geen bevestiging biedt van wat je al wist.

Maria wil graag uitdrukking geven aan haar liefde voor Aron door een iets kunstzinnigs te maken op zijn graf, maar dat wordt gedwarsboemd door de nukkige opzichter. Niettemin gaat dit creatieve proces in Maria door, ze fabricceert samen met haar achtenveertigjarige zoon Seth een grafsteen. Tussen de bedrijven door bezoekt ze een verzorgingstehuis, waar ze per se heen zou moeten - maar daar heeft ze geen zin in. Aan de sfeer in een zorginstelling bewaart ze pijn-

Deze roman heeft een eigen karakter en biedt geen bevestiging van wat je al wist

lijke herinneringen, wat verhelderd wordt in de tweede verhaallijn. Maria eindigt trouwens niet in een verpleegtehuis, maar in een 'hemel zonder schroeven' - hoewel je ook weer niet weet wat zich precies afspeelt in dit soms benevelde brein, op de allerlaatste bladzijde.

Geloof

De al genoemde avondmaalsviering in een behoudende kerk is niet zonder betekenis in deze roman. Door het hele verhaal heen speelt het geloof een rol. Maria gelooft dat Aron ooit zal opstaan, hoewel ze zich ook een concrete voorstelling maakt van zijn lichaam op bijna drie meter onder de grond, in staat van ontbinding, in de Zeeuwse klei. Het is opmerkelijk en zeker ook origineel, dat Van Meijeren haar hoofdpersoon Maria laat wortelen in een bijna bevindelijk-gereformeerde spiritualiteit en tegelijk aan haar hele beleving een aards en lichamenlijk karakter geeft. Het menszinnig wordt hier zonder terughoudendheid als aards beseft, als vergankelijk en kwetsbaar. Maar op de bodem van die ervaringen meldt zich ook een mystiek inzicht, een aanraking van generzijs, vanuit de 'hemel zonder schroeven'.